రేయి విడిచిన నక్షత్రం

అజీజ్

గంగరాజు అడుగులు ముందుకు పడ్తున్నాయి.

రావిచెట్టువైపు దృష్టి సారించాడు. చీకట్లో వెలుగులా, వెలుగులో చీకటి రేఖలా సీత కనిపించింది. ఆ చీకటి వెలుగుల్లో సీత అన్నట్లుగానే వచ్చింది. తృప్తిగా శ్వాస వదలాడు గంగరాజు. ఆమె నిరీక్షణ అతనికి ఆనందాన్నిచ్చింది.

దగ్గరి కెళ్ళాడు. గంగరాజు రావడం చూసి సీత తలవంచుకుంది.

"ఎన్నాళ్ళకొచ్చావు ?" ధైర్యం చేసి అడిగాడు గంగరాజు ఆమెకు దగ్గరగా జరుగుతూ.

సీత మాట్లాడలేదు. ఒక సారి తలెత్తి అతన్ని చూసింది. అనుభవంలేని కండ్లు కలిసి వాలిపోతున్నాయి.

ఈసారి గంగరాజు ఆమె చేతిని తన చేతుల్లోకి తీసుకున్నాడు. అతని స్పర్శతో కంపించినట్లు సీత చేతి గాజులు కదిలాయి.

"ఏం మాట్లాడవు ?"

వీవు చరచినట్లు అతని ప్రశ్నకు సమాధానమివ్వలేని ఆమె పెదాలు భయంతో వణికాయి.

గంగరాజుకు ఇదేం నచ్చలేదు. ఆమె చేతిని వదిలేశాడు.

కొంచెం వెనక్కు తగ్గింది సీత.

సిగరెట్ తీసి అగ్గిపెట్టెకోసం జేబులు తడుముకున్నాడు గంగరాజు.

"ఇంత భయపడే దానివి ఎందుకు వచ్చావు?"

గంగరాజు సిగరెట్ పొగ గాలిలో పరుగులు తీస్తుంది. ఇద్దరి హృదయాల్లో కదలని నీడలు—ధైర్యం, భయం. మాటల్లోకి రానిచూపులు—

"ఏడు నెలల క్రితం ఎలా ఉన్నావో ఇప్పుడు కూడా అలాగే ఉన్నావు."

"కాదు—!" సీతఅతి కష్టంమీద అనగలిగింది.

"మరి ?"

"మారి పోయాను."

గంగరాజు వెకిలిగా నవ్వాడు. సిగరెట్ పీలుస్తున్నప్పుడు వచ్చేకాంతిలో స్పష్టంగా కనిపించిందా నవ్వు.

సీత మూగదానిలా అతనివైపు చూసింది.

గంగరాజు మరోసారి మొదటిలాగే నవ్వి సీతను దగ్గరికి తీసుకున్నాడు.

సీతకు మతిపోయి నట్లయింది. ఇన్నాళ్ళు గంగరాజు ఆమెకు దూరంగా ఉండి పిచ్చిదాన్ని చేశాడు కాని ఇవాళ్ళ దగ్గరుండి చేస్తున్నాడు.

"నే వెళ్ళాలి !"

"ఏం ?"

"వారు— దగ్గుతున్నారు. వెళ్ళాలి—"

గంగరాజు ముఖమంతా యెలాగో చేసుకున్నాడు. అదే మొదటిసారి—

ప్రతిసారి ఇలాగే జరుగుతుంది. గంగరాజు దగ్గరికి రాగానే సీత ఏదో సాకు చెప్పి తప్పించుకోసాగింది. ఒకరోజు నిలదీసి అడిగాడు గంగరాజు.

"ఎందుకా ముసలినాడిమీద నీకింత మమకారం ?"

"వారెంతో మంచివారు. వారలా దగ్గుతూ బాధ పడుతుంటే నేనిక్కడ నిల్వలేక పోతున్నాను."

గంగరాజుకు సహనం తక్కువ—

"మరిక్కడికి ఎందు కొస్తున్నావు ?"

సీతనేరం చేసిన దానిలా తలవంచుకుంది.

"చూడు సీతా ! నిన్ను కించ పరచటం నా ఉద్దేశ్యం కాదు. నువ్వు రోజూ ఇలా వచ్చి వెళ్ళిపోతుంటే నాకెలా ఉంటుందో చెప్పు— ?"

"మరి నా విషయం— !"

గంగరాజు నవ్వుతూ సీతను దగ్గరికి తీసుకోబోయాడు.

రామచంద్రం దగ్గు వినిపించింది సీతకు. నిద్రలో ఉన్నట్లే ఉలిక్కిపడింది.

గంగరాజు నొచ్చుకున్నాడు. 'అసలు ఈ రామచంద్రం రెండో వివాహం ఎందుకు చేసుకోవాల్సి వచ్చిందో ?'

సీత ఒక బీదకుటుంబీకుని కూతురు. బీదరికం వేయించిన వివాహం అది. సీత రామచంద్రం అనే వృద్ధ ధనికుణ్ణి పెళ్ళి చేసుకుంది.

సీత ఎన్నోమార్లు చెప్పింది గంగరాజుతో. అతనికి వినే వోపిక లేకపోయినా వినేవాడు— 'ఆయన ఎంతో మంచివారు— ఎంతో మంచివారు—' వూఁ కొట్టేవాడు.

ఒక రోజు సీత మరీ భయపడింది.

"వారు మన సంబంధాన్ని పసిగట్టారు. నా కెందుకో భయంగా ఉంది."

"ఏమన్నాడేంటి ?'

"ఏమీ లేదు— దగ్గరికి పిలిచి 'నువ్వంటే నాకు ప్రాణమే సీతా.' అన్నారు"—

గంగరాజు నిర్లక్ష్యంగా నవ్వాడు.

"ఇంత దానికేనా భయం— ?"

సీత మౌనం వహించింది.

కాస్సేపటికి— "సీతా."

"ఊఁ—"

"మీ ఆయనంటే నీకంత ప్రేమా ?"

సీత తలవంచుకుంది.

"అంత ప్రేమ ఉన్నప్పుడు ఈ అడ్డదారెందుకు ?" ముఖమంతా చిట్లించుకున్నాడు గంగరాజు.

"ఆయనెంతో మంచివారు—"

"మరి నేనే నచ్చనమాట—"

"...నే నచ్చానా ?"

గంగరాజు ఈసారి ధైర్యంగా సీతను దగ్గరికి తీసుకున్నాడు. సీత గంగరాజు కండ్లలోకి చూసింది.

"అయితే చెప్పు— ఎందుకొచ్చావు ?" నవ్వుతూ అడిగాడు.

"మీ కోసం. . . ."

గంగరాజు పకపక నవ్వాడు.

సీత కండ్లలో నీళ్ళు తిరిగాయి.

"ఆయన దగ్గరుంటే మీరు జ్ఞాపకమొస్తారు. మీ దగ్గరుంటే వారి గురించి దిగులుగా ఉంటుంది.

"ఎందుకు దిగులు ?"

సీత తల వంచుకుంది. గంగరాజు గ్రహించాడు.

సీత గంగరాజునే కాదు— ఎవరినైనా ప్రేమించ గలుగుతుంది. ఆమెది నిర్మలమైన ప్రేమ. భర్త అంటే గౌరవం, భక్తి ఉన్నాయి ఆమెకు. అందుకే ఆయనంటే భయమూ, దిగులూను.

"మరి దిగులుగా ఉంటే ఏం చేద్దామనుకుంటావు ?" గంగరాజు ప్రశ్నించాడు.

ఒకసభలో ఒక ఉపన్యాసకుడు : సోదరులారా, నేనిక్కడకు ఎందుకు వచ్చానో మీకు తెలుసు !...ఉపన్యాసించేందుకు. మీరొచ్చింది, వినటానికి. అందువల్ల, మీరు 'వినటం' నాకంటే ముందె ముగిస్తే, చేతులెత్తండి. నేను ఆపుతాను.

రవిబాబు (విజయవాడ)

"చస్తే బాగుండు ననుకుంటా— !"

గంగరాజు ఇంకా దగ్గరికి గుంజుకున్నాడు సీతను.

"అలా అనకు. నీ కోసం బ్రతికి ఉండటానికి గంగరాజు ఉండగా అవేం మాటలు ?"

"మనం చాలా పొరపాటు చేస్తున్నాం తెలుసా ?" అంది సీత.

చేస్తున్నది నీచమే కనుక గంగరాజుకు ఏం మాట్లాడాలో తోచలేదు.

"ఈ విషయం ఇప్పుడు కాకపోయినా కొంత కాలానికి బయట పడుతుంది. అప్పుడు నన్నేం చేస్తారు ?"

"అది నువ్వే ఆలోచించుకో— !" అంటూ ముఖం మరోవైపుకు తిప్పుకున్నాడు గంగరాజు.

"ఏ బావో చూసుకుంటాను— !"

"పిరికి దానివి—" ఆమె వైపు తిరిగి నవ్వాడు.

"ఇప్పుడు లేదు పిరికి. కాని అప్పటికి వస్తుందేమోనని భయంగా."

గంగరాజు యేంమాట్లాడలేక పోయాడు.

ఇద్దరి మధ్య క్షణాలు అలసిపోతున్నాయి.

"ఇవాల్టికి వెళ్ళనివ్వండి. వారు నిద్రలేచే సమయం—"

గంగరాజు ఆమెను వదిలేశాడు.

"కోపం వచ్చిందా ?"

"నాకేం కోపం - - ?"

"ఏమీ అనుకోకండి— !" బాధ పడుతూ చెప్పింది సీత.

"వెళ్ళు—" అంటూ వెనక్కు తిరిగాడు గంగరాజు.

"మీకోసం—" వెనక్కు తిరిగిన గంగరాజు చేతిలో డబ్బు పెట్టబోయింది.

"ఇలాంటివి నాకు నచ్చవని చెప్పలేదు నీకు ?"

"ఎప్పుడూ ఇలాగే అంటుంటారు మీరు. నా కెలాగో ఉంటుంది మరి— !"

"అందుకనే తీసుకెళ్ళమంటుంది."

"మీ దగ్గర ఇంటి అద్దె డబ్బు లుండవని తెలుసు. అందులో ప్రాక్టీసు కూడా సరిగ్గా నడవడం లేదు. ఉంచండి—"

"అయితే అద్దె ఇచ్చానని మీ వారికిచ్చెయ్"

అని ఈ సారి గంగరాజు నవ్వాడు.

"వారు నమ్మరు. స్వయంగా మీరేవచ్చి ఇవ్వండి రేపు. అసలే అనుమానపు మనిషి."

గంగరాజు సీత డబ్బు చేతిని పట్టుకొని దగ్గరికి లాక్కున్నాడు.

"చూడు— మీ వారికి నిద్రమాత్ర ఇచ్చి రాలేదా ?"

"వద్దు— చాలా ప్రమాదం."

"భయంలేదు. చావడు—"

"ఛీ! అలాంటి మాట లనకండి. నేనెంత నీచురాలినైనా......" ఇక ముందు చెప్పలేక పోయింది సీత. "తీసుకోండి"

గంగరాజు డబ్బు అందుకున్నాడు.

అతని ముఖంలోకి ఒక్కక్షణం చూసి తలుపు గడియ తొలగించి వెళ్ళిపోయింది సీత. సీత వెళ్ళగానే గంగరాజు చేతిలో డబ్బు లెక్క పెట్టుకున్నాడు మొత్తం నూట యాభై రూపాయలు. నవ్వుకున్నాడు. 'వీటివి సంపాదించటానికి ఎంత కష్ట పడిందో సీత ?' అనుకున్నాడు మనసులో.

ఇంటి అద్దె ముప్పై రూపాయలు పోతే మిగిలేవి నూట ఇరవై — 'నెల రోజులు సుఖంగా గడుస్తాయి—' అనుకొని గంగరాజు తృప్తిగా శ్వాస పీల్చాడు.

సీత భర్త రామచంద్రం విపరీతంగా దగ్గుతున్నాడు.

ఆ రాత్రి రామచంద్రంతో పాటు గంగరాజుకు కూడా నిద్రపట్టలేదు.

*　　　*　　　*

మరునాడు అద్దె ఇవ్వటానికి గంగరాజు రామచంద్రం ఇంటి కెళ్ళాడు. రామచంద్రం అతన్ని ఆహ్వానించాడు.

"అద్దె డబ్బు లివ్వడానికి వచ్చాను—"

"దానికోసం మీరు రావాలా ? ఎవరికైనా ఇచ్చి పంపిస్తే పోదూ—" అన్నాడు రామచంద్రం నెరిసిన జుట్టును కొంచెం పైకి తీసుకుంటూ.

బక్క పల్చగా, చామనఛాయ రంగు రామచంద్రంది. పైజామా మీద లాల్చీ వేశాడు. ఛాతీ అంతా ఎండిపోయింది.

సీత గంగరాజు వచ్చింది గమనించలేదు. లోపల వంటింటి పనులు చేసుకుంటుంది.

"ఎలా ఉంది మీ ప్రాక్టీసు— ?"

"లాభంలేదు—" గంగరాజు పెదవి విరిచాడు. తరువాత అలా అన్నందుకు లోలోన బాధ పడ్డాడు.

"మంచి సెంటర్ చూడక పోయారా ఇల్లు ?"

"దొరకదని మానుకున్నాను."

"ప్రయత్నించి చూడండి."

గంగరాజు మాట్లాడలేదు.

రామచంద్రం చిన్నగా దగ్గాడు.

"మీ ఆరోగ్యం ఎలా ఉంది ?" ప్రస్తావన మార్చి అడిగాడు గంగరాజు.

రామచంద్రం సమాధానం చెప్పేలోగా సీత బైటకొచ్చింది.

"ఆరోగ్యానికేం గాని కొంచెం వారిని గట్టిగా అరవొద్దని చెప్పండి" అంది.

గంగరాజు ఈ విషయంలో కలగ జేసుకోవా లనిలేదు. కొంచెం ఇబ్బందిగా కదిలాడు. మాట్లాడ కుండా చిన్నగా నవ్వి వూరుకున్నాడు.

భార్యవైపు కన్నార్పకుండా చూస్తున్నాడు రామచంద్రం. గంగరాజుకు ఇంకా ఎక్కువ సేపు కూర్చోవాలని లేదు. లేవ బోయాడు.

"ఉండండి. కాఫీ త్రాగి పోదురుగాని." అంటూ లోపలికి పోయింది.

వద్దని చెప్పాలనుకున్నాడు గంగరాజు. కాని, చెప్ప లేకపోయాడు.

"సీత ఇంటి కొచ్చిన స్నేహితులను ప్రాణంగా చూసుకుంటుంది."

ఏదో ఆలోచిస్తున్న గంగరాజు ఆలోచనలకు అడ్డు నిలిచాయి రామచంద్రం మాటలు.

"మీకు ఎవరూ లేరని చెప్పారుకదూ —!"

"ఆఁ. అమ్మా, నాన్న పోయి అయిదేండ్లకు పైగా అవుతుంది."

"అలాగా. మా నాన్న నేను పుట్టగానే పోయా డట. తరువాత మా అమ్మ నా రెండోపెళ్లి అయిన అయిదు నెలలకు—" అంటూ రామచంద్రం నిట్టూర్చాడు.

సీత కాఫీ పట్టుకొచ్చింది. గంగరాజు తీసు కున్నాడు.

"ఇలాంటి విషయాల్లో సీతది పై చేయి. మర్యాదకు లోటుండదు. ఏం సీతా ?" రామచం ద్రం నవ్వుతూ అన్నాడు.

సీత భర్తవైపు అర్థం కానట్లు చూసింది. గంగరాజుకు కాఫీ మింగుడు పడలేదు.

"అర్థం కాలేదా ?"

"అయింది—" అంటు సీత లోపలి కెళ్ళి పోయింది.

గంగరాజు —మరో అయిదు నిముషాలక్కడే కూర్చొని బయలు దేరాడు.

ఆ రోజు రాత్రి తొందరగానే నిద్ర పట్టింది గంగరాజుకు. సీత వచ్చి లేపిందాకా సోయలేదు.

"ఎంతైంది— ?" గంగరాజు ఆవులించి అడిగాడు.

సీత టేబుల్ మీదున్న గడియారం చూసి చెప్పింది— "పన్నెండుంబావు—" అని.

సీతను చూసి తరువాత గంగరాజుకు కొంత నిద్ర మత్తు వదిలింది.

"చేతి గడియారం తీసుకోకూడదు— !" అంది.

"అదే సీతా ! యల్. యం. పి. వయ్యాను. కాని చేతి గడియారం కొనుక్కునేంత నే నెప్పుడూ సంపాదించలేదు."

"పోనియ్యండి. నేనిస్తాను—".

"ఇలా ఎంతకాలమని సీత ? ఒక నాడు నీకూ వినుగు పుడుతుంది నేనంటే."

"అలా ఎందుకు ఆలోచిస్తారు మీరు ?"

"ఈ మధ్య ఈ విషయాలు ఆలోచించకుండా ఉండలేక పోతున్నాను. ఒక నాటికి నేను అవమానింప బడ్తాను."

సీత నవ్వింది. "అవమానించే దెవరు మిమ్మల్ని?"

"నీ భర్త. అది అతనికి చాతకాకపోతే నువ్వు"

"నే ననుకోవాల్సిన మాటలు మీరంటున్నారు."

"ఇప్పట్లో నువ్వనుకోవు. అందుకే నేనంటు న్నాను. తొందర్లోనే ఇక్కడి నుంచి వెళ్ళి పోతాను." అన్నాడు గంగరాజు.

సీత కండ్లలో నీళ్ళు నిండుకొచ్చాయి. కన్నీ ళ్ళలో తడసిన కండ్లు నక్షత్రాల్లా మెరుస్తు న్నాయి.

"ఏడుస్తున్నావా ?"

సీత తలవంచుకుంది.

"ఇవాళ నా మనసు బాగుండలేదు సీతా. పిచ్చి పిచ్చి ఆలోచనల్తో నిద్రపోయాను—"

రామచంద్రం దగ్గుతున్నాడు.

"నీ 'ఏమండి' దగ్గుతున్నాడు. వెళ్ళు."

"ఇవాళ వెళ్ళను" అంటు సీత గంగరాజుకు దగ్గరగా జరిగి అతని భుజం మీద తల ఆనించి కండ్లు మూసుకుంది.

"నీ భర్తకు దగ్గు వచ్చిందంటే చావు బ్రతు కుల్లో ఉన్న వాడితో సమానం అతనికి క్షయ. రోజురోజుకు ముదురుతుంది. కాని మాట విప్ప టానికి ప్రాణం ఒప్పుకోడు—వెళ్ళు సీతా."

"నేను వెళ్ళి ఏం చెయ్యను ?" అన్నదే కాని మనసు ఒప్పుకోలేదు.

"నువ్వు దగ్గరుంటే కొంతైనా సంతోషి స్తాడు."

సీత పలకలేదు. ఆ రాత్రికి అక్కడే ఉండి పోవా లని నిశ్చయించుకుంది.

రామచంద్రం ఆ రాత్రల్లా దగ్గుతూనే ఉన్నాడు.

* * *

ఆ రాత్రి గడచిన తరువాత అలాంటి ఆరు రాత్రులు గడిచాయి. కాని సీత ఆ రాత్రి గడపినట్లు ఈ ఆరు రాత్రులు గంగరాజుతో గడపలేదు సుఖా నికి. గంగరాజు 'డిస్పెన్సరీ' మూత పడింది. రోజూ వచ్చే నలుగురు పేషంట్లు కూడా తిరిగి పోతున్నారు.

గంగరాజుకు కొంచెం పిచ్చి పట్టినట్లయింది. ఏ పనీ సరిగ్గా చేయలేక పోతున్నాడు. ఒక రోజు ఉండ లేక చీకటి పడుతున్న వేళ్ళకు సీత ఇంటికి కెళ్ళాడు. రామచంద్రం పడక కుర్చీలో పడుకో నున్నాడు.

"ఎలా ఉంది మీ ఆరోగ్యం ?"

రామచంద్రం మాట్లాడాలనుకున్నాడు. కాని దగ్గుతెర అడ్డొచ్చింది. రెండు నిమిషాలు బాధ పడ్డాడు.

" ఆరోగ్యం ఎలావున్నా — నాకు రోజులు బాగాలేవు." ఆయాసపడుతూ చెప్పాడు. గంగరాజు గుండెల్లో బరువు పడింది.

" సీతా ! డాక్టరు బాబు వచ్చాడు. ఆ స్టూల్ తెచ్చి వడేయ్ —." సీత స్టూల్ తెచ్చి వేసింది.

ఈ వారం రోజుల్లోనే చాలా మార్పులొచ్చాయి సీతలో. ముఖమంతా పాలిపోయింది. కుడిచెంప మీద గాటు పడింది. గంగరాజును చూసి నవ్వింది. కాని మునుపటిలా యిప్పుడా నవ్వులో జీవం కని పించలేదు గంగరాజుకు.

" ఈ దగ్గు నా ప్రాణాలు తీసి పోతుంది. డాక్టరు మాత్రం ఏం చేస్తాడు ? చావుకు బ్రతుక్కు మధ్య గోడ కడ్తాడా ? పోని — మీరు చూస్తారా ?'

" ఇంతకు ముందొకసారి చెప్పాగా — 'క్షయ' అని. ఏదైనా మంచి శానిటోరియంలో చేరండి. అలా చేయడం మీకు చాలా మంచిది. చివరికి ప్రాణాల మీద కొచ్చిన తరువాత ఏం చేసినా లాభ ముండదు."

" మూడు రోజుల నుంచి రక్తం కూడా

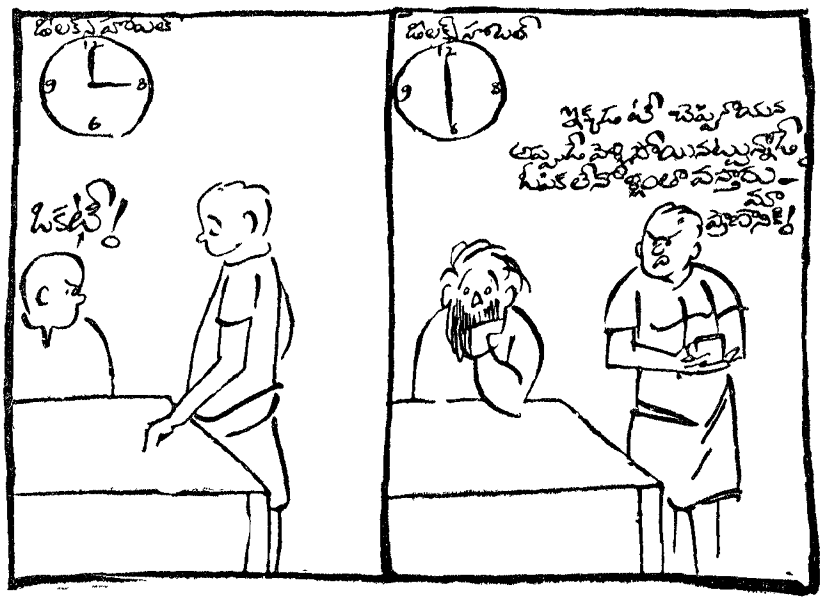

పడుతుంది." రామచంద్రం గొంతులో నిరుత్సాహం వినిపించింది.

"మీరు కొంచెం తొందరపడండి."

"ఎన్నాళ్ళు పడుతుందంటారు ?"

"ఒక ఏడెనిమిది నెలలు —"

"ప్రయత్నిస్తాను. మీ సహాయం ఏదైనా కావలసి వస్తే పనిమనిషితో కబురు పంపుతా."

ఇక ఎక్కువ సేపు కూర్చోవడం మంచిది కాదనుకున్నాడు గంగరాజు.

"సరే వస్తాను —" అంటూ గడప దిగి తేలిగ్గా శ్వాస పీల్చాడు గంగరాజు. గంగరాజు వెళ్ళగానే రామచంద్రం సీతను కేకేశాడు. సీత వచ్చింది.

"గంగరాజు తన కోసం వచ్చి వుండడు. సీతను చూడ్డానికి కాబోలు —" అలా అనుకున్న రామచంద్రానికి మండి పోయింది. సీతను వెడామడా తిట్టాడు.

"ఛీ ! పాడు బ్రతుకు. చావైనా రాదు. నాకండ్ల ముందే వా యింట్లోకి రావటానికి తయారయ్యాడు ఇది నువ్విచ్చిన అలుసు కాదటే ...."

సీత మాట్లాడ లేదు. ఆయన తన బలహీనతను గురించి చెప్పుకుంటూంటే కన్నీళ్ళు చెంపల మీది నుంచి జారి క్రింద పడ్డాయి.

"డాక్టరేగా ! ఏదైనా మందు అడక్కపోయావా నా తిప్పలూ తీరేవి —"

రామచంద్రం అవమానిస్తూనే వున్నాడు. ప్రతి మాటనొక్కినొక్కి చెప్తున్నాడు.

"ఇంతటితో అయిందా ? యింకేం చూడాల్సి — ?"

ఈసారి సీత ఏడుపు వినిపించిందాయనకు.

"ఇప్పటి నుంచి అతను అసలీ ఛాయలకే రావడానికి వీల్లేదు. వాడు అడ్డొ యిచ్చేవాడు — అంతే !"

తరువాత తనన్న మాటలకు నొచ్చుకున్నాడు రామచంద్రం. మెత్తబడ్డాడు. కావాలని అతనెప్పుడూ సీతను బాధ పెట్టలేదు. "ఆదేదో ! తెలియక ఏదో చేస్తే యీ ముదరష్టపునోరు వూరుకోదు." మనసులో తనను తాను తిట్టుకున్నాడు.

"ఇదిగో — సీతా — !"

సీత వచ్చి తలవేపున నిల్చుంది. తలెత్తి సీతవైపు చూశాడు రామచంద్రం.

"ఏడుస్తున్నావా ?"

సీత తల దించుకుంది.

"అక్కడికి వెళ్ళనని ప్రమాణం చేయి —."

సీత భోరుమంది. — "వెళ్ళనండి — వెళ్ళను."

"నిన్ను బాధ పెట్టలేను సీతా. నువ్వేదో నాశనమవుతున్నావనే నా బాధ — ఆ గంగరాజు ....."

"వూర్కోండి. ఇక ముందెప్పుడూ ఆ పేరెత్తకండి." రామచంద్రం తృప్తిగా నిట్టూర్చాడు.

గంగరాజు దగ్గరికి పోవటం మానేసింది సీత. అతను రెండు — మూడుసార్లు వాళ్ళ పనిమనిషితోనే కబురు పెట్టాడు. సీత పనిమనిషిని నాలుగు దులిపి పంపించింది. రోజులు గడుస్తున్నాయి.

గంగరాజు నాలుగైదుసార్లు సీతకు ప్రయత్నపూర్వకంగా కనిపించాడు. సీత ఏ భావమూ తెలియనివ్వకుండా తలదించుకుంది. సీతకు గంగరాజు మీద అభిమానమూ, ప్రేమా వున్నాయి. అందుకనే గంగరాజుని తలెత్తి చూడలేక పోయేది. ప్రతిరాత్రీ గంగరాజు వూహాలే కలత పెట్టేవి ఆమెను. రామచంద్ర దగ్గుతుంటే ఒళ్ళు ఝల్లు మనేది.

రేయి విడిచిన నక్షత్రం

ఏమీ తోచక కన్నీళ్ళు పెట్టుకునేది సీత.

ఒకరోజు రాత్రి రామచంద్రం రక్తం కక్కుకున్నాడు. కండ్లు తేలి పోయాయి. బట్టలు రక్తంతో తడిసి పోయాయి. స్పృహ లేకుండా పడిపోయాడు. సీత ఎంత పిలిచినా పలకలేదు. గాబరా పడింది. అంత రాత్రిపూట తనకు యెవరు దిక్కు ? డాక్టర్ కోసం పోవాలంటే యిల్లు దగ్గరగా లేదు. కబురు పంపటానికి ఎవరూ లేరు. ఈ సమయంలో గంగరాజు తప్ప మరెవ్వరూ లేరు. అక్కడికి పరుగెత్తింది. తలుపు తట్టగానే తెరిచాడు గంగరాజు.

మేల్కొనే వున్నాడు — " ఓహో — దయ వచ్చినట్లుందే దేవికి — లోపలికి రా." అన్నాడు. సీత అలాగే గడపలో నిల్చుండి పోయింది.

"ఏం అలావున్నావు.?" తిరిగి అడిగాడు.

"వారి కెలాగో వుంది. మూడుసార్లు రక్తం పడింది. మాట్లాడలేక పోతున్నారు. మీరొకసారి వచ్చి చూడండి —" అంది కంగారు పడుతూ.

ఈసారి గంగరాజు మాట్లాడలేదు. ఆలోచనల్లో పడ్డాడు. "వెళ్ళటమా — మానటమా" అని.

వచ్చే వారమే!

అసురసంధ్య

డిటెక్టివ్

గొలుసు కథ!

"తొందరగా రండి — !" గంగరాజు సమాధానం కోసమైనా ఎదురు చూడకుండా వెళ్ళి పోయింది సీత.

గంగరాజు తెంపిలుపోలేదు. సీత ఆ గమనంతో వచ్చిన ఉత్సాహం క్షణాలో నిరుత్సాహ పడింది.

చివరికి స్టెతస్కోప్, లెదర్ బ్యాగ్ పట్టుకొని రామచంద్రం వాటావైపు కెళ్ళాడు.

రామచంద్రం మగతలో వున్నాడు. ముఖం పాలిపోయుంది. మళ్ళీ రక్తం పడింది. గంగరాజు అతనికేదో యింజక్షన్ చేశాడు.

"ఎలావుంది ?" సీత భయంగా అడిగింది. గంగరాజు మాట్లాడలేదు. మళ్ళీ యింకో యింజక్షన్ యివ్వడానికి వూనుకున్నాడు. రామచంద్రం గిజగిజ తన్నుకుంటున్నాడు.

సీత బావురుమంది. గంగరాజుకు సీత పరిస్థితి మీద జాలి, ఆశ్చర్యం కలిగాయి. మళ్ళీ యింజెక్ట్ చేశాడు. ఈసారి రామచంద్రం కొంచెం కదిలాడు.

సీత ఏడుపు ఆపుకోవాలని ప్రయత్నిస్తుంది. కాని ఆమెకు సాధ్యం కావడం లేదు. రామచంద్రం కండ్లు తెరిచాడు. ఎదురుగ్గా సీత, గంగరాజు కనిపించారు. ఏదో మాట్లాడలని నోరు తెరిచాడు. కాని గొంతు పెగల్లేదు. గంగరాజు సీతకు సైగ చేశాడు దగ్గరి కెళ్ళమని. సీత వెళ్ళింది.

రామచంద్రం గొంతు ఈసారి పెకిలింది. ఏదో అన్నాడు. గంగరాజుకు వినిపించలేదు. కొద్దిగా ముందు వంగాడు. "ఏం జరిగింది ?"

సీత చెప్పింది. రామచంద్రానికి ఆ నీరసంలో కూడా కోపం వచ్చింది. కాని తమాయించుకున్నాడు.

"ఈ రాత్రి నేను పోతాను —"

సీత వెర్రిగా గంగరాజును చూసింది. గంగరాజు యింకా ముందుకు జరిగి సీతకు ఎడంగా నిలబడ్డాడు.

"ఇతను నన్ను ప్రాణాలతో వదలడు. ఎందుకు పిలిచావు ? వెళ్ళమను ?" సీత పలక్కుండా అతనికి దగ్గరగా జరిగింది.

"నా బాధను చూడలేక అతన్ని రమ్మన్నావా ? లొంగి పోయావా ? అతను నిన్నూ, నన్నూ మోసం చేస్తున్నాడు." గంగరాజు అక్కడ వుండబట్టలేక పోయాడు. కోపంగా లెదరుబ్యాగ్ పట్టుకొని వెళ్ళి పోయాడు. సీత మనసు క్షోభించింది.

గోడ గడియారం రెండు గంటలు కొట్టింది. గంగరాజు అడుగుల చప్పుడు దూరమయింది.

"నేనంటే నీకు ఆపేక్షవుందా సీత ?" రామచంద్రం అడిగాడు. అతని కండ్లలో కన్నీళ్ళు నిలిచాయి. సీత కన్నీళ్ళతో సమాధాన మిచ్చింది.

"గంగరాజును నమ్మకు. వాడు మంచివాడుకాదు. నేను పోయింతరువాత మరి యింకెవ్వరినైనా — —" చెప్పలేక పోయాడు. సీత వెక్కివెక్కి ఏడుస్తుంది.

"ఇకముందు అతనితో మాట్లాడనని మరొకసారి వాగ్దానం చేయి —" సీత గొంతు పడిపోయింది. సమాధానం యిచ్చే స్థితిలో లేదు. అతని మీదకి వంగి తలూపింది.

ఆమె కన్నీళ్ళు రామచంద్రం గుండెల్ని తడుపుతున్నాయి.

"నా పరిస్థితి బాగాలేదు. యింకా వివరంగా నీకేం చెప్పలేను. నువ్వేమౌతావోనన్న విచారం మిగిలింది. —"

రామచంద్రం మాటలాపాడు. పెదాలు ఎండి పోతున్నాయి. తడి చేసుకున్నాడు. "దప్పిగ్గా వుంది. కొంచెం నీళ్ళివ్వు ....." అన్నాడు. సీత మంచినీళ్ళు తెచ్చి అతని గొంతులో పోసింది.

రామచంద్రం కొన్ని క్షణాలు ఏం మాట్లాడ లేదు. సీత కండ్లలోకి నిశ్చితంగా చూస్తూ వుండి పోయాడు. సీత కూడా అతని వైపే కన్నార్పకుండా చూస్తుంది.

"నిన్ను చేసుకున్నాను కాని సుఖపెట్టలేక పోయాను సీతా. నాది అవివేకమైన పనే. ఏంచెయ్యను ఇలా అవుతుందనుకోలేదు. అప్పట్లో నువ్వంటే నాకెంత యిష్టముండేదో నేను చెప్పలేను. కాని నువ్వు పిచ్చి ఆలోచనల్లో జీవితాన్ని కల్మషం చేసుకుంటున్నావు."

సీత బదులు పలక లేదు.

"సీతా."

"ఆఁ —."

"నువ్వంటే నాకు ప్రాణం —." అన్నాడు రామచంద్రం. సీత కండ్లలో పేరుకున్న కన్నీళ్ళు జలజల రాలాయి. గోడ గడియారం అర్ధగంట కొట్టింది. ఇటుప్రక్క గంగరాజు గది చేరుకున్నాడే కాని అతనిలో కోపం యింకా తగ్గలేదు. పిడికిలి

39 వ పేజీ చూడండి

టిగించి ఆలోచనల్లో పడ్డాడు. మనసులో రామచంద్రాన్ని తిడుతున్నాడు. సిగరెట్ కేస్ తెరిచాడు. సిగరెట్లు అయిపోయాయి. అది ఖాళీగా వుంది. మంచం మీద వాలి పోయాడు.

సీత ఏడుస్తుంది. రామచంద్రం ఏదో అంటున్నాడు. అస్పష్టంగా వినిపిస్తున్నాయి మాటలు. గంగరాజు మెదడ్లో ఆలోచనలు సుడులు తిరుగుతున్నాయి.

— 'బ్రూట్! తనను అవమానించాడు. తను మోసం చేస్తున్నాడా? ఎవరిని? సీతనా. ఎందుకు? తనెందుకు మోసం చేస్తున్నాడు. తనకేం కావాలి? సీతకేం కావాలి? తను సీతను ప్రేమిస్తున్నాడా? ఛ — అదొట్టి అవివేకం. కాని సీత తనను ప్రేమిస్తుందేమో! అలాంటప్పుడు ఆ ముసిలి రోగిష్టి కోసం ఎందుకా ఏడుపు? ఎందుకా కంగారు? కాకమరి! తను సీతను ఆదరించ గలుగుతాడా? లేదు. అది ఎన్నటికీ జరగదు. కేవలం తను ఆమెను వాంఛిస్తున్నాడు. కాని ప్రేమించలేదు, ప్రేమించడు. అది కలలో కూడా జరగని విషయం. ఇప్పుడెలా వుందో? గంగరాజుకు నిద్ర పట్టలేదు. లేచి కూర్చున్నాడు. మూడు కావస్తుంది. సిగరెట్ కావాలి.

గదికి తాళం వేసి స్టేషన్ వైపు బయలు దేరాడు. నడుస్తున్నప్పుడు ఆతనికో ఆలోచన వచ్చింది. — 'ముప్ఫై ఏండ్లొచ్చినా తనెందుకు వివాహం చేసుకోలేదు. తను నిజంగానే చాలా పెద్ద పొరపాటు చేశాడు. యిలా ఎంతకాలం?'

చాలా రోజుల తరువాత ఎదురైన ప్రశ్నకు సమాధానం తట్టలేదు అతనికి.

స్టేషన్ టీ స్టాల్‌లో టీ త్రాగి ఒక సిగరెట్ పాకెట్ కొన్నాడు. సిగరెట్ వెలిగించి ఒకసారి స్టేషన్ అంతా కలియ జూశాడు. పరిచయమున్న ముఖాలు కనిపించలేదు.

'రామచంద్రాని కెలా ఉందో?'

గంగరాజు ఇంటికి బయలు దేరాడు. మధ్య దార్లో ఆతనికే ఆలోచనా రాలేదు.

గది తాళం తీసి లైటు వెలిగించాడు.

మూడున్నర—

అయిదు నిమిషాలు గదిలో మవునంగా పచార్లు చేశాడు.

ఇంతలో సీత గావుకేక వేసింది.

"ఏం జరిగిందో ?' గంగరాజు గుండె అదిరాయి.

తలుపు లోపల గడియ వేశాడు.

ఇంటిచుట్టు— ప్రక్కల వాళ్ళ మాటలు వినిపిస్తున్నాయి.

'రామచంద్రం పోయాడట—' బయట ఎవరో అనుకుంటున్నారు.

* * *

రామచంద్రం గతించాడు.

గతాన్ని మరిచింది సీత....

గంగరాజు ఇంకా వూహాలోకంలోనే ఉన్నాడు. అనుకున్న దానికంటే రామచంద్రం ముందే పోయాడు. ఇక సీతకు తనున్నాడు. తన కోసం సీత ఉంది. ఇద్దరి మధ్య ఎడ తెగని బంధం.... డబ్బు...!

రెండు నెలలు గంగరాజుకు మరీ బరువుగా గడిచాయి. సీత ముఖమన్నా కనిపించటంలేదు.

ఆ రోజు సాయంత్రం సీతను కల్సుకోవడానికి ఇంటికే బయలు దేరాడు.

రేయి విడిచిన నక్షత్రం

28 వ పేజీ తరువాయి

వర్షం పడిందా సాయంత్రం —

ఇంకా పూర్తిగా చీకటి పడలేదు.

సీత దీపం వెలిగిస్తూంది.

"ఏం చేస్తున్నావు ?" అంటూ గంగరాజు లోపలికి వచ్చాడు.

సీత పలకలేదు.

గంగరాజు కుర్చీలో కూర్చున్నాడు.

సీత ఓ మారు లోపలికి వెళ్ళి వచ్చింది.

చెరిగిపోతున్న ప్రశ్న తిరిగి అతని పెదాల్ని కదిలించింది.

"ఏం చేస్తున్నావు?'

"ఏం లేదు— స్నానానికి వెళ్ళాలి—"

అలమార తెరచి ఏదో వెతుకుతుంది.

గంగరాజు చలికి చిన్న పిల్లాడిలా కుర్చీలో ముడుచుకూర్చున్నాడు.

"ఇంత ఆలస్యంగానా ?" గంగరాజు మాటలు పెంచాలని మాట్లాడుతున్నాడు.

గంగరాజు అడిగిన దానికి సీత ఒకసారి ఆతని ముఖంలోకి చూసింది. అలమార మూసి వెళ్ళిపోవడానికి సిద్ధమైంది.

గంగరాజు కూడా వెళ్ళిపోవాలని కుర్చీలోంచి లేచి— "నేను వెళ్తున్నాను—?" అన్నాడు.

సీత ఏదో ఆలోచనలతో వెనక్కు తిరిగింది.

"కూర్చోండి—మీకో విషయం చెప్పాలి." అంది.

గంగరాజు తిరిగి నిశ్శబ్దంగా కూర్చున్నాడు. సీత అంత ముభావంగా మాట్లాడటం సహించలేక పోయాడు. వయసుకు తెలియని పిరికితనం ఆవరించిందతనిలో.

వెళ్ళిపోవాలనుకున్నాడు. వెళ్ళిపోతూ, ఆమె వైపొకసారి చూశాడు.

సీత పెదాలమీద ఈసారి మాయని చిరునవ్వు. ఆమె కండ్లలో ఎప్పటికీ నిలిచిపోయే ఆశ్చర్యం.

"వెళ్ళిపోతున్నారా ?"

గంగరాజు బదులు పలకలేదు. బాగా నటించాడు. వెళ్ళిపోయాడు. మొదటిసారి సీత మీద కోపం, అసహ్యం వేసింది.

అతని వెనకాలే కొంత దూరం నడచి పోయింది సీత. కాని గంగరాజు వెనక్కు తిరిగి చూడలేదు. చూడటానికి అభిమానం అడ్డు వచ్చింది. 'అయినా తన కెందుకంత అధికారం ఆమె మీద ?' మనసులో అనుకున్నాడు. అర్థం కాలేదతనికి. కాని కూడా అనుకున్నాడు.

సీత గంగరాజు కనిపిస్తున్నంత వరకు అక్కడే నిలబడింది. తరువాత ఏదో నిర్ణయానికి వచ్చిన దానికి మల్లే గట్టిగా నిట్టూర్చి స్నానానికి వెళ్ళింది.

* * *

మరునటి రోజే సీత పని మనిషిని గంగరాజు దగ్గరికి పంపించింది. ఒక గంట సేపటికి వచ్చాడు గంగరాజు

"పిలిచావట— ?" అన్నాడు.

"కూర్చోండి—"

"మర్యాదలెందుకులే. ఎందుకు పిలిచావో చెప్పు. నాకవతల పనుంది." గంగరాజు కూర్చోలేదు. సీతను మింగేసేటట్లు చూస్తున్నాడు.

"ఇల్లు ఖాళీ చేయమని చెప్పటానికి పిలిచాను"

గంగరాజు నీరుకారిపోయాడు. అతను ఈ విషయం ఎప్పుడూ వూహించలేక పోయాడు.

"ఎందుకు— ?"

"కారణా లనవసరం. ఇల్లు ఖాళీ చేయండి."

"ఇంత మాత్రానికే పిలవటం దేనికి? ఆ పని మనిషితోనే చెప్పి పంపించాల్సింది."

అభిమానం దెబ్బతిన్నట్లుంది. పౌరుషంగా మాట్లాడాడు.

"పొరపాటయింది." సీత సమాధానం ముదుసుగా తగిలింది.

"సీతా—"

"వెళ్ళండి దయచేసి—"

"వెళ్తాను. కాని ఒకటి అడుగుతా. నా మీదున్న ప్రేమంతా ఒక్కసారే ఇలా ద్వేషంగా యెలా మారుతుందో అర్థం కావడంలేదు—"

"ఇల్లు ఖాళీ చేయమని చెప్పాను. అవన్నీ అనవసరం."

గంగరాజు కప్పగా నవ్వాడు.

"నే నిన్నాళ్లున్నది నీ కోసం. నువ్వేమి చెప్పనక్కర్లేదు. నేనే ఖాళీచేసి వెళ్ళిపోతాను. కాని నేనడిగిన దానికి సమాధానం కావాలి—"

"సమాధానమా ? దేనికి ?"

"నే నడిగిన దానికి. నన్నెందుకు ద్వేషిస్తున్నావు?"

"నే నెవర్నీ ద్వేషించటం లేదు."

"మరి ఇలా అమర్యాదగా నన్నవమాన పరచటంలో నీ ఉద్దేశ్యం ?"

సీత సమాధానం ఇవ్వలేదు.

"సీతా నన్నర్థం చేసుకోలేక పోయావు. నేనెంత దగ్గరకు రావాలన్నా నువ్వంత దూర మవుతున్నావు."— నవ్వాడు "మీా ఆయన పోయాడన్న విచారంలో వుందలాగే ఉంటుంది. అందుకని ఇప్పుడు నేనే వెళ్ళిపోతా—"

సీత కండ్లు తడిశాయి.

జయించాడు గంగరాజు.

కలుషితమైన ప్రేమ నిర్మలమైన ప్రేమను ఎప్పుడూ జయిస్తూనే ఉంటుంది.

"ఎందుకేడ్పు—మళ్ళీ వచ్చేసా, కొన్నాళ్ళకు...."

నవ్వుకుంటూ వెళ్ళిపోయాడు గంగరాజు.

* * *

గంగరాజు సామానంతా సర్దుకున్నాడు.

అక్కడి నుంచి వెళ్ళిపోవడానికి తయారవుతున్నాడు. ఇంతలోకే సీత ఇంటి పనిమనిషి వచ్చి ఒక పొడుగాటి కవరిచ్చింది.

వెంకయ్య: మన శాంతిలాల్‌ని డబ్బు అప్పుఅడిగా. ఇల్లో, నగో, పొలమో, చూపితేగాని డబ్బు ఇవ్వనంటున్నాడు. ఏది చూపితే ఎక్కువ ఇస్తాడంటావ్ ?

సుబ్బయ్య: పిస్టల్ చూపితే...

కె. రంగారావు

"ఇదేంటి ?" అన్నాడు.

"అమ్మగారు ఇవ్వమన్నారు—" చెప్పి వెళ్ళిపోయింది.

కవరు చింపి చూశాడు.....

నోట్లున్నాయి.... ఎన్నున్నయో కాని.... చాలా ఉండి ఉంటాయి. ఒక తెల్లకాగితం కూడా కనిపించింది. తీసి చూశాడు.

సీత వ్రాసింది.

—"పుట్టటంతోనే నాన్నకు బరువయ్యాను. పెండ్లి చేసుకుని వారికి మరింత బరువునయ్యాను. ఏమాశించానో, ఏమనుకున్నానో నాకే తెలియదు. వారికి అన్యాయం చేయకూడదనుకునే మిమ్మల్నాశ్రయించాను. చివరికి మీకూ దూరం అవుతున్నాను. వారు అమృతతుల్యులు. వారికి నామీదున్న

రేయి విడిచిన నక్షత్రం

అపారమైన ప్రేమ నన్నిలా బంధించేస్తుంది. ఎంతైనా తాళికట్టిన భర్త. వారి ఆత్మశాంతి కోసం తప్ప నాకీ లోకంలో బ్రతకటానికి మరో కారణం ఏముంటుంది ?

"తను విధవరాలయ్యానని తెలుసుకున్న తరువాత వయసుతో నిమిత్తం లేకుండా ప్రతి స్త్రీకి ప్రాపంచిక సుఖాల మీద మోహం నశిస్తుంది. నాకూ అలాగే జరిగింది. మళ్ళీ ఇంకో జీవితం గడపాలని నాకు లేదు. ఆయన్ని తల్చుకుంటూ నా పాపానికి నిష్కృతి కలిగించమని దేవుడ్ని ప్రార్థించాలి. నాకు మిగిలిం దొక్కటే ఒకటే.... నా ప్రార్థనలు.... నా అర్థంలేని కన్నీళ్ళు—

నాకు భగవంతుడు డబ్బే ఇచ్చాడు. అదొకటే ఉంది నా దగ్గర. అదే ఇస్తున్నాను మీకు. ఇంతకు తప్ప మరేదీ నా మంచి ఆశించకండి. మీకు చెయ్యెత్తి మొక్కుతున్నాను.... నా జీవితంలో మళ్ళీ ప్రవేశించకండి.... మోడు వారిందీ తరువు.. మళ్ళీ చిగురించదు.... క్షమించండి—

సీత. . . ."

నవ్వుకున్నాడు గంగరాజు.

'పిచ్చిది—' అనుకున్నాడు.

గంగరాజుకు బాగా తెలుసు— 'తను తిరిగి వచ్చినా కన్నీళ్ళు పెట్టుకుని మరికొన్ని నోట్లు ఇస్తుందని—' అందుకే నేరుగా స్టేషన్ వైపే బయలు దేరాడు. ★

ఓ తెలుగు సినిమా కథ

18 వ పేజీ తరువాయి

అప్పుడు వాళ్ళ హృదయాల్లో ప్రేమ, అనురాగం ఆశ మొలకెత్తాయి. అమ్మాయి తలదించుకుంటుంది. అబ్బాయి ఫకఫకా నవ్వుతాడు రావణాసురుడిలా మరేదో సినిమాలో వేసిన వేషాన్ని జ్ఞప్తికి తెచ్చుకుని.

అమ్మాయి కళ్ళు చక్రాల్లా తిరిగాయి బాపూ బొమ్మ మాదిరిగా.

"ఎందుకూ ఆ పిచ్చి నవ్వు" అనడిగింది.

"కోపంవస్తే నవ్వుసులే. ఆ వెన్నెలకు కూడా నామీద దయలేదే— నీకు మటుకు ఎలా ఉంటుంది ? చూడు— ఆ చంద్రుడు ఎలా మబ్బులా చాటుకు పోతూ— నాకు వెన్నెల లేకుండా చేయాలని ఎలా తాపత్రయ పడుతున్నాడో అది చూస్తే నవ్వొచ్చింది. పైగా ఈ ప్రిన్సిపాలు గోల ఒకటి"—

"ఆయన చెప్పింది మీకు గోలగా ఉందా?" హీరోయిన్, తల త్రిప్పుకుంది. అనుకోకుండా ఆ అమ్మాయి మరో ఏక్టరును యిమిటేట్ చేసేసింది. కన్నీటితారగా వెలుగొందాలనుకుని కన్నీరు కురిపించేసింది. 'అరరరరే....'అంటూ తన రుమాలుతో ఆమె కన్నీటిని తుడిచి "నవ్వులాటకు అంటే అలా కన్నీరు పెట్టుకుంటావేం — ఇలా అయితే ఆ చంద్రునికి మరీ లోకువై పోతాం" అని ఆ అమ్మాయిని నవ్వించడానికి ప్రయత్నంచేశాడు విజయ్. హీరోయిన్ అతని గుండెల్లోకి దూరి ఏడ్చిందింకా.

"నువ్వు ఏడుపాపక పోతే నామీదొట్టు. ఏదీ నవ్వు— ఒక్క నవ్వు—...... నావరాల సుజాతా" అన్నాడా హీరో. సుజాత విరగబడి నవ్వింది.— వెన్నెల్లా.

ఒక విషయం చెప్పటం మరిచిపోయాను. కాలేజీ క్లాసులు పగలు కదా— వెన్నెల ఎలా వస్తుందీ అనే అనుమానం ప్రేక్షకులకు రాకూడదు. అలా వస్తే వారు కళకు ద్రోహం చేస్తున్నట్లవుతుంది. కనుక ఏదో విధంగా సర్ది చెప్పుకోవాలి. అది నైట్ కాలేజీ కాకూడదని ఎక్కడేనా వ్రాసుందా అని ప్రశ్నిస్తాడు కవి. పైగా — ప్రిన్సిపాలు తనింటికి కూడా రమ్మన్నాడు. తిట్టడానికి కామోసు.

అమ్మాయి అబ్బాయి ఒకేసారి బైల్దేరారు. ఇద్దరికీ ఎక్కడకు వెళ్తున్నారో తెలియనట్లు నటి నటిస్తారు. ఆఖరుకు — ప్రిన్సిపాలుగారింటికి వెళ్తారు.

"ఇక్కడ కూడా — వెంబడిస్తున్నావా" అంటుందా సుజాత.

"మీరేనాముందు వెళ్తున్నారు" — విజయ్ జవాబు.

"మీరే" అంటే "మీరే" అనుకున్నారు కొద్ది క్షణాలపాటు. ఆఖరుకు చెవిలో ఏమిటో చెప్పుకున్నారు. లాంగ్ షాట్‌లో ఏదో గుట్టు చప్పుడుగా మాట్లాడుకకున్నారు. టాక్సీ ఎక్కి — పబ్లిక్ గార్డన్స్‌కేసి — పరిగెత్తుకెళ్ళారు అది దిగాక.

అప్పుడు మామూలు ప్రజలెవరూ లేరు ఆ ఇంట్లో. వీళ్ళు వస్తారని తెలిసి ఖాళీ అయిపోయిందేమో. అప్పుడ ు ఎంచెక్కా పాటపాడేసుకుని— డ్యూయెట్‌కూడా పాడుకుని ఇంటి దారి పట్టారు. అప్పటికి వారికి తెలుసొస్తుంది టైము ఏడు దాటిందని—

'ఇప్పుడు కథ సస్పెన్సు త్రిల్సులో సాగుతుంది. వీర క్రోధ స్టంటు రసాలు పోషించబడ్డాయి అత్యద్భుతంగా'— అన్నాడు ప్రొడ్యూసర్.

—ఇద్దరు రౌడీలు రోడు కడ్డంగా నిల్చున్నారు. అబ్బ టాక్సీ ఎందుకెక్కాము కాదని విలపించారు సుజాతా విజయ్‌లు.

కాని హీరోకు కోపం వచ్చేసింది. అమాంతం వాళ్ళ మీదకు విరచుకుపడ్డాడు. కొంచెంసేపు తిట్టుకున్నాక — కొట్టుకున్నారు— దొంగలు క్రింద పడిపోయారు. "హ్హాహ్హా హ్హా — రౌడీ వెధవలూ మామీద కొస్తారా" అని చిరిగిపోయిన చొక్కాను చూసుకుంటూ కొంచెం ఆగి — "ఈ చ్చాయల్లో కన్పించారంటే మీ డొక్కలు చీల్చేస్తాను" అనేసి— హీరోయిన్‌తో బయలుదేరాడు హీరో. 'ఇది సినిమా కనుక నువ్వు మమ్మల్ని కొట్టగలిగావ్— నిజంగానైతేనా — అప్పడం చేసుకు తినేద్దుము' అంటున్నట్లు చూస్తూ పారిపోయారు ఆ యిద్దరు రౌడీలూ.

ప్రిన్సిపాలుగారిల్లు అనుకున్న టైముకు కొంచెం ఆలస్యంగా ఎనిమిదిన్నరకు చేరుకున్నారు.

అక్కడ — ప్రిన్సిపాలుగారి గదిలో ముగ్గురూ నిల్చుని ఉన్నారు. మరో రెండు నిముషాలకు. హీరోయిన్ హీరోను ఆశ్చర్యంగా చూసింది. హీరోకిప్పుడు క్రొత్త చొక్కా ఉంది. నిగ నిగలాడుతూ. (దారిలో ఎక్కడేనా అతని చాకలిషాపు ఉండి ఉండొచ్చును లెండి)

ఉన్నట్టుండి—గది ఎగిరిపోయేలా అరిచారు ప్రిన్సిపాల్‌గారు. డైరక్టరంటాడు—"ఆయన అలా అరవడం నేర్చుకోడానికి ఆరు గంటలు పట్టిందంటే నమ్మండి" అని.

విజయ్ తల పైకెత్తాడు—ఈ క్రొత్త చొక్కా ఎక్కడిదని అడుగుతాడేమోనని భయపడినట్లు చూశాడు. ఆయన కేకకు బల్బు వణికింది. అటూ ఇటూ వూగుతూ ఎక్కువ నీడల్నిస్తోంది. భయంకరంగా ఆ నిశ్శబ్ద వాతావరణంలో ఒకే ఒక శబ్దం ఫేన్ చేస్తోంది. ఎక్కడ్నించో గాలి అథాట్టుగా వచ్చి కిటికీ తలుపుల్ని విరగగొట్టినట్లు పిచింది. కర్టెన్లు ఎగిరిపోయాయి—

"విజయ్. నిన్నెందుకు పిలిచానో తెలుసా ? నువ్వు చేస్తున్న పని—ఆ అమ్మాయిని ప్రేమించడం ఏమంత సబబైన పని కాదు. అర్థమైందా—మరో సారి చెప్పనా ?" విజయ్ తల గిర్రున త్రిప్పాడు అర్థమైం దన్నట్లు.

"అమ్మాయ్. నీపే రేమిటీ—"

"సుజాత." సిగ్గుతో చెప్పింది హీరోయిన్.

"సుజాతా ! నిన్నెందుకో తెలుసా ? అందుకే. అర్థమైందా—నీక్కూడా మరోసారి చెప్పాలా ?"

అమ్మాయి తల దించుకుంది. అబ్బాయీ, అమ్మాయి ఖిన్నవదనులై నిల్చునేప్పటికి ప్రిన్సిపాలు గారిలో ఆకస్మికమైన మార్పు వచ్చింది. అందుకు ఆశ్చర్యపోతూ వకర్నొకరు చూసుకున్నారు హీరో హీరోయిన్‌లు—

ఈ సమయాన్న ప్రేక్షకులను ఆశ్చర్యాబ్దిలో నింపి ఇంటర్వెల్ వచ్చేస్తుంది. మళ్ళీ బొమ్మ పడగానే—

ప్రిన్సిపాలు గుండె కరిగిపోయింది. నోట్లోని పైపు జారిపోయింది. కన్నీటిబొట్లు దొంతర్లుగా దొర్లిపోయాయి—

ఆశ్చర్యపోతూ చూశారు అమ్మాయి అబ్బాయి.

"ఎందుకండీ ఏడుస్తారు ?" అనడిగాడు విజయ్.

"ఏడ్వుగాక నా జీవితానికి ఏం మిగిలింది ! స్టూడెంట్సును ఏడ్పించి నేను ఏడ్వడమే కదా నా జీవిత ఫలం ?

ఇరవై ఏళ్ల నాటిమాట. విజయ్ ! నా కొడుకు నీ అంతే ఉండేవాడు ఆనాడు పడవ ప్రమాదంలో చనిపోకపోతే.

ప్రక్క వూర్లో సంబరం జరుగుతోందని తెలిసి వూరు వూరంతా కదిలి వెళ్లాం. అప్పట్లో నేను మామూలు మాష్టర్ను. వాడి తల్లి పోతూ పోతూ వాడ్ని డాక్టర్ను చెయ్యమని కోరింది. దానికి వాగ్దానం కూడా చేశాను. ఏం లాభం ! విధివ్రాత శేకించింది. వాడ్ని నా నుండి దూరంచేసింది.